

Den Sjerde:

Om Sörnöjsamhet i Gudi.

Rom ensamhet min bästa trefnad, Kom ndie
du mitt enda allt, at Er förtrot jag all
min tefnad, Hos Er har jag mitt goda
walt, Näst Gud och näst Guds ord jag wet,
af ingen an förnöjslighet.

2. Jag låter aldrig mig bedåras, at stora
sällskap längta til, Der sinne eller sammet så-
ras, hur warsam man och lefwa wil; jag sit-
ter i mitt tysta bo, och finner der min stör-
sta ro.

3. De lustagårdar mig ej locka, där flä-
jans Sörnebussar stå, jag will alls inga rolor
pläcka, der sig min hand kan stinga på, jag
hämtar i min lugna stog sörutan iaggat blom-
mor nog.

4. Der har jag sällskap alla stunder, in
Gud hos mig i öfwen bor, Der sjunger jag om
HERrans under, Hvars nåd är ny när da-
gen grar, och finner där min största frögd in
Gud gide mig med litet nögd.

5. Så lefwer jag allena roligt och aldrig mig
om andra beyr; Jag handlar med min Gud
förtroligt, Hvars nåd är ny när dagen
grar, Kom ensamhet Kom stat mig om,
Kom du min ädla frihet Kom!

GS 1998

Första nya
Andeliga

W i s d r,

Den Sjunde:

Gadt warlig, min Christen, och 7
se på din gång &c.

Sjunges som: Et tusend siuhundrade sextio tre.

Den Andra:

Guds Rikes wäg är trång at gå,
Och är belagd med törne &c.

Sjunges som: Ut HERre straffa icke mig, &c.

Den Tredje:

I werlden sker så mången gång,
En Christen faller tårar &c.

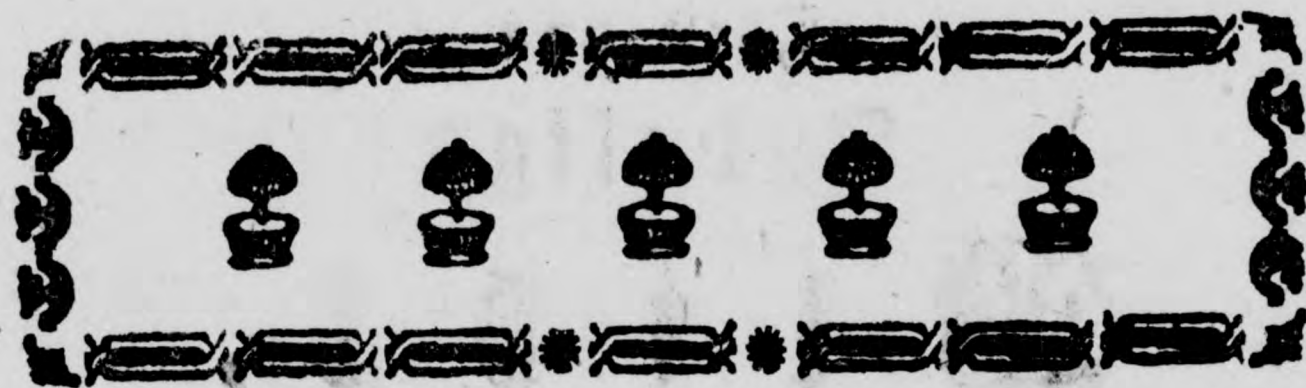
Sjung. som: En Celaden gaf frögderop.

Den Sjunde:

Kom ensamhet min bästa trefnad &c.

Sjung. som: Jag är förnöjder med Guds wilsja.

Omtryckt i Geste, År 1810.

I.

Gad warlig, min Christen, och se på din gång: Den vägen är smal och den dörren är trång, Som löper til lifwer; Ty äro de få, Som kunna den finna, och wilja den gå.

2. Man timrar sig up en bedröfwelig bro, Af trolösan kärlek och kärlekslös tro; Derpå wil man fara i Abrahams stöt: Men faller, och tager en dödelig stöt.

3. Man tror ej den vägen skal wara så smal, Som drager til ewiga ärones sal. Man wil med begwämlighet wandra den ban, Förutan at lemna hwad man warit wan.

4. Man litat på Christeligt namn utan gagn, Och tör sig wäl säta med werlden i wagn, Den lustarna draga, som snällaste ström, För utan at styras af betsel och tön.

5. Man åker och rumlar der lustigt omkring, Nu hit och nu dit, til säfångellig ting: Sitt
tidit

Tidit man förmenar ej minsta begär; Tror dock at den vägen til Himmelen bär.

6. Nej, nej, jag besarar man wandrar ej rätt; Til Himlen bär upåt, dit går ej så lätt, Den Himmelska vägen är smalare och swår, Är upfylld med idrne, med forß och besvär.

7. Här bär man med tålighet wandra up på; Här bär man med allan försikthet gå: Et steg uppå sida willfarelse är: Den förliga frihet är fångenskap här.

8. Här gäller ej sielfswäld, ej lekar, ej dans: Med wallust förwärfwas ej ärones frants: På lida och strida det kommer här an; Sig sielfwan och werlden, försaka bär man.

9. Ty skaffa med fruktan och bäsman ditt wäl, Och bär uppå händer din dyrbara själ. Hur wil du förswara för HERren din Gud, Om du såsom sköka handterar Hans Brud?

10. Arbeta på dagellig bättring med flit, Göd göra din kläder i helgelse hwit, Fly Andans och köttens besmittelses last, Och gör så ditt kall, och utfarelse fast.

11. Träd flitigt i JESU och Helgonens spår, Så finner du vägen mer ljustlig än swår, Tro stadigt, lid tåligt, les Christligt och wäl, Så dör du och saligt och frälsar din Själ.

••• Den

Den Andra:

I.

Guds Rikes Väg är träng at gå, Och är belagd med törne: Men Christen skäl, du skalt förstå: Der under fins en krona, En Salig Himmel, Nåde, Tröst, På törne måste du gå först, För'n du får denna Krona.

2. Werlden är blott ett wandrings Land, Der Skeppen ofta strandar, I storm och bläst mot olycks strand; Men at man lyckligt landar, Det gör den Högste Gudens hand, Som förer oss så väl i land, Från denna werldsens buller.

3. Smarsöre wil du wämjas wid, Ditt låra förk at bära, Som skiner utaf Salighet, De fromme til stor ära? Skjut intet förket is från dig: Med flit du drag tålmodelig, Till du upger din ande.

4. Om du än här skalt liba spott Af synda munnars tungor, Tag det allsammans up för godt, Ho agtar glafs af hundar? De tåmjas wäl, Det hoppas jag, Det kommer wäl en gång den dag, Då de sin dårskap finna.

5. Äst du en fattig wandringsman, Den knäpt en enda känner, Tänk på ditt rätta Fösterland, Der du har många wänner, Din stol, din krona och ditt hem, Det är beredt i Himmelen, Där kännes du med dina.

6. Om

6. Om du ej får på stunden swar, Den första gång du ropar; Din nöd din Gud til hjertat tar, Wor' Himlen hård som koppar: Om jorden än war hård som stål, Din bön dock hinna skal sitt mål, För Himla. HERren komma.

7. Guds Hjelpe, Tima kommer wäl, Fast än han synes töfwa, Du skalt förstå min låra Sjal, Den Högsta wil dig pröfwa, Se'n du fädt morgängs storm utstå, För du i Paradis ingå, Der blir din nöd förswunnen.

8. Tag blidelig emot min skäl, Du trogne Sjåla Herde: Ty du äst Gud Emanuel, Som lindra kan min börd, Du är min tröst och fasta borg, Och drar en broderlig omsorg, För mig, ja Faders hjerta.

Den Tredje:

I.

I werlden sker så mången gång En Christen faller tårar: När förket gjör oss den lång; Til Gud wi sucka swåra, Åt! HERre blid, then korta tid, Jag skal i werlden slita, Hur' mången stöt, Ja mycken nöd och morgång måste lida.

2. Om morgon i den gröna ång, Jag ester
36

Jesus letar, Och än om natten i min sång,
Jag honom och tillbeder, Hvar jag han går,
Hvar häls jag står, På Gud jag städse ack-
tar; Hur' tiden går Hur' klockan slår Guds
rumma jag afväntar.

3. När det är dag, jag längtar hårdt, Att
tiden mände ila, Och natten måtte komma
snart Och mig tillfoga twila, När det är natt,
Jag önskar at det väktaren må snart ropa,
at det hvar dag, Är mitt behag Jag städse
så förhoppas.

4. Ack! HERRe Gud, hur' länge må Jag
daglig baswa smärta, Hur' länge skal jag ång-
sig gå Med ångest i mitt hjerta, Förutan råd,
och utan död nu werlden mig hårdt kränker,
med sus och drus, med storm och brus: Ack
HERRe huru länge!

5. Som Skepparen om mörka natt Bland
flåc och klippor många, har längtan at så
dagen satt, Jag önskar många gånger: Ack at
det snart må blifwa klart! Jag kunde landet
känna. Det stormar här, och brusar der,
Hvart skal jag mig nu vända.

6. Rätt såsom i et Urewärk I rummen al-
tid pickar, Och hulet det omdrifwer starckt,
Med tunga lod och strickar; Så tiden om,
Ja rundan om Mitt sinne och tankar drifwer
Hvart

Hvart ögnablick, minut och prick, Et flyng
mitt hjerta drifwer.

7. At klockan skal nu snart lig så När tim-
man warat länge, Tung lod och wigt det han-
ger på, Timan sig och frameränder, Och när
Gud wil, han säger til Han kan bäst tim-
man nämna, Ty hoppas lid och slit din tid,
du blifwer ej til flammen.

8. Oluckan här så mången gång, Wil Gud
från dig bortwända, Betänk at ewighet är lång
Och den har aldrig ända, Dit forß är lätt,
ditt kläde slätt, det slits och straxt försvinner;
Ty lifwet kort, snart flyger bort, Såsom en
Serdm förrinner.

9. Måst du i werlden med föraft ditt bröd
med sorg hopsamla: Din owän lefwer i stor
prakt, derpå du intet flandra, Men tänk up-
på, Hur' skal han så Gör Guds dom der at
swara, Hans lust förgår, en ända får, Hans
lön wil ewig wara.

10. Så war tillfreds min låra Själ, Hwi
wil du dig så plåga, din Gud mänd dig nu
göra wäl, ditt sinn' från werlden draga. Ty
wil jag nu af all min hug Til Jesus mig
hän vända, Ack! HERRe from, Ack! Jesu
kom! gif mig en salig ända.

Dem